

**Boileau - Narcejac**

# **Siêu lừa gặp họa**

Dịch giả: Quốc Anh



“**C**hủ nghĩa thần bí mê sảng”- một ý nghĩ nảy tới trong đầu bác sĩ. Người đàn ông tâm thần nọ đảo mắt nhìn quanh, toan nắm lấy cổ áo mình. Chợt nhận ra mình đang ở trần, anh ta giận dữ giăng bỏ tấm áo đang choàng hở trên người ném vào góc buồng tắm, đoạn lấy lại tư thế bình thường.

Đó là người đàn bà ăn vận lịch sự, gương mặt đẹp một cách quý phái. Bà ta không đợi ở ngoài như mọi người mà bước nhanh vào phòng. Điều này khiến bác sĩ Lavaren lấy làm lạ. Mặc dầu vậy, ông vẫn tỏ ra nhã nhặn:

- Mời bà ngồi.

Vừa nói, bác sĩ vừa với lấy một tờ kê khai còn để trắng:

- Xin bà cho biết quý danh.

- Tôi là Giuletta Mare.

- Thế còn địa chỉ?

- Thưa bác sĩ, tôi... tôi... Vấn đề là... hiện chồng tôi bị... điên.

ép chặt chiếc ví trên ngực, người đàn bà lắc đầu đau khổ:

- Anh ấy bị điên... Tôi... tôi rất... hoang mang.
- Thôi được rồi, bà cứ bình tĩnh cho tôi biết địa chỉ?
- Dạ thưa bác sĩ, nhà số 92, phố Kadine.
- Chồng bà làm nghề gì?
- Anh ấy làm ở nhà băng. Bình thường chúng tôi có thể sống yên ổn nếu anh ấy...
- Ông nhà năm nay bao nhiêu tuổi?
- Dạ, ba tư.
- Còn bà?
- Hai tám. Chúng tôi kết hôn đến nay đã được bốn năm. Mặc dù chưa có con song thực tế chúng tôi sống rất hạnh phúc. Ấy vậy mà bỗng dưng...
- Khi đến với ông nhà, bà có nhận thấy ông ấy có biểu hiện gì đó khác thường?
- Không! Anh ấy hoàn toàn bình thường như mọi người. Chỉ phải cái là đôi khi tỏ ra buồn bã. Tôi nghĩ, lý do có thể vì anh ấy có một tuổi thơ nhiều bất trắc. Mẹ anh ấy chết vì tai nạn ô tô khi anh ấy mới 15 tuổi. Bình thường anh ấy chẳng làm việc gì đến đầu đến đũa cả, suốt ngày chỉ vui đầu đọc sách. Năm tháng, sự kiện cứ gọi là vanh vách. Năm rồi, suýt nữa anh ấy đã giật được giải thưởng mấy chục ngàn frăng của một cuộc thi do đài phát thanh tổ chức. Người ta hỏi anh ấy là...
- Điều tôi quan tâm là bà phát hiện ra chồng mình mắc bệnh từ bao giờ?
- Cách đây khoảng một năm. Vâng, vài ngày sau khi anh ấy bị loại ra

khỏi cuộc thi... ấy là khi tôi phát hiện thấy anh ấy thường xuyên lăm bằm một mình, cứ như đang có một người đứng trước mặt vậy, nói với một vẻ rất tức giận. Một bận tôi còn thấy anh ấy choàng tấm áo ngủ, chân quỳ xuống góc phòng, rồi cứ thế lấy tay dấm thùm thụp vào ngực. Xong rồi, anh ấy đứng phắt lên, la lớn: "Xin thề. Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ". Bác sĩ chắc không hình dung là tôi hoảng sợ đến mức nào!

- Việc ấy có tái diễn nhiều lần?

- Tuần vài bận như vậy, thưa bác sĩ. Lắm lúc anh ấy trùm kín tấm ga phủ giường, nói lảm nhảm như kẻ tà giáo. Đôi lần tôi cố lắng nghe nhưng không nắm bắt được anh ấy nói gì.

- Lạ thật! Thế sau đó?

- Sau đó lại trở về trạng thái bình thường. Theo tôi quan sát thì bệnh tình của anh ấy thường chỉ phát vào các buổi sáng.

- Mỗi lần phát bệnh, thời gian kéo dài bao lâu?

- Cũng chỉ độ ba bốn phút và kết thúc bằng việc anh ấy vợ lấy một vật gì đó ngang tầm và đánh mạnh vào không khí.

- Có bao giờ bà thử can ngăn ông ấy?

- Không, chẳng bao giờ. Biết đâu anh ấy chẳng giết tôi? Bởi những lúc ấy, trông anh ấy thật hung tợn.

- Bình thường, ông nhà có thuộc típ người cục tính?

- Không... Thật khó định nghĩa về anh ấy. Chỉ có thể nói là... điên. Nói đến đây, người phụ nữ khóc nức lên. Giáo sư Laveren tìm cách trấn an:

- Để tôi nghĩ xem có thể giúp bà được gì nào? Dù sao tôi hoàn toàn

tin tưởng ở những tình tiết bà vừa kể.

- Tốt nhất là ngay ngày mai, mời bác sĩ đến nhà tôi để tận mắt nhìn thấy những hành động kỳ quặc của anh ấy. Chúng tôi ở trong một căn phòng nhỏ nằm kề ngay với buồng tắm. Qua lỗ khóa nhỏ, bác sĩ có thể quan sát được mọi diễn biến hành động của anh ấy và có hướng chẩn bệnh. Hãy giúp chúng tôi, bác sĩ nhé. Khủng khiếp quá! Bác sĩ Lavaren nhón chân theo Giuletta vào căn phòng đã được bố trí từ trước. Từ đây, ông bí mật quan sát và phát hiện ra người chồng tâm thần mà Giuletta nhắc tới đang choàng trên mình tấm áo choàng của phụ nữ. Trông anh ta có vẻ căng thẳng và bí hiểm. Khuôn mặt hốc hác, tóc tai bù xù, dáng người quặt quẹo. Hai bàn tay bắt chéo trước ngực, mắt nhìn trừng trừng vào một điểm vô định ở giữa bồn rửa mặt và móc treo khăn. Chợt anh ta thở dài rồi lầm bầm một câu gì đó. Vị bác sĩ thoáng rung mình. Hình như anh ta đang nhắc tới mấy chữ "Henri đệ tam".

- Ta sẽ cứu họ - Người đàn ông thốt lên, rành rọt - Phải cứu họ. Vì Chúa... Nhưng than ôi, máu, ngần ấy máu...

Nói tới đó, anh ta nhắm nghiền mắt, hai tay trở về vị trí trước ngực.

"Chủ nghĩa thần bí mê sảng"- một ý nghĩ nảy tới trong đầu bác sĩ.

Người đàn ông tâm thần nọ đảo mắt nhìn quanh, toan nắm lấy cổ áo mình. Chợt nhận ra mình đang ở trần, anh ta giật dũ giăng bỏ tấm áo đang choàng hờ trên người ném vào góc buồng tắm, đoạn lấy lại tư thế bình thường. Cuối cùng, anh ta rửa mặt, ngấm mình trong gương một hồi lâu rồi bước nhanh ra khỏi buồng tắm.

Vị bác sĩ mau lẹ rút khỏi vị trí "ẩn nấp". Ít phút sau, Giuletta mở cửa

cho ông.

- Ông nhà đi chưa?

- Anh ấy đi rồi, trông có vẻ hớn hờ lắm.

- Thật là một trường hợp kỳ lạ. Không nghi ngờ gì nữa, chồng bà đang vào vai một nhân vật lịch sử. Chắc chắn nhân vật đó phải là nữ. Vấn đề là ta chưa xác định được vai đó là ai. Nếu xác định được, phần nào ta có thể hy vọng tìm ra được nguyên nhân căn bệnh của ông ấy.

- Thật thế sao thưa bác sĩ.

- Tôi không dám khẳng định một cách chắc chắn. Tôi cần quan sát thêm một vài lần nữa. Nhưng rõ ràng hành động của chồng bà ẩn chứa một điều gì đó rất đặc biệt.

\*

Ở lần quan sát thứ hai, bác sĩ Lavaren nhận thấy người chồng của Giuletta giữ chiếc áo khoác bằng một bàn tay lỏng lẻo. Điều ấy chứng tỏ anh ta đã rất đuối sức. Bàn tay còn lại anh ta dùng để nâng con dao lên ngang mặt, miệng lẩm bẩm:

- Nó đã phản bội - Anh ta nói và xía dao chọc thủng chiếc áo, rạch nó ra làm đôi. Chỉ vài giây sau chiếc áo chỉ còn là mớ giẻ rách và như lần trước, nó bị vất vào góc.

- Giờ là lúc tôi khóa thân. Tôi tự do - Miệng kêu lên, song ánh mắt anh ta nhanh chóng chìm vào vô thức. Một lát, anh ta quay sang "độc thoại" rồi bất chợt cất tiếng cười hô hố.

"Tiếng cười sân khấu" - bác sĩ Lavaren thoáng có chút liên tưởng.

- Lệnh trấn áp của Henri đệ tứ - Người bị bệnh tưởng chợt gào lên -

Không thể được. Thật phi lý. Hoàng đế không được tuyên chiến với đức cha. Không bao giờ!

Cơn điên loạn đã tới cao trào: người đàn ông xông vào túm lấy chiếc áo tội nghiệp, treo lên mắc và xia vào ngực áo ba nhất. Xong đâu đấy, anh ta quăng hung khí xuống đất, làm một hơi hết cốc nước lọc, vẻ mặt lại trở về trạng thái bình thường.

Giờ là lúc anh ta hiện nguyên hình là viên công chức. Mặc áo, cài cúc đâu đấy, anh ta lần xem có để quên ví, chìa khóa, khăn tay đâu không. Trông vào chiếc áo rách tướp dưới sàn, anh ta lẩm bẩm: “Lại là Giuletta bày bừa đây”. Nói đoạn, anh ta liếc mình một cái trong gương rồi nhanh nhẹn bước ra ngoài buồng tắm.

Anh ta đi rồi, Giuletta lập tức vào yết kiến bác sĩ Lavaren.

- Giờ thì tôi nắm được mấu chốt vấn đề rồi. Chồng bà mắc chứng loạn thần kinh chức năng. Ông ta luôn hóa thân vào các nhân vật lịch sử. Hôm nay ông ấy đã vào vai nữ sát thủ đã giết Henri đệ tứ thông qua việc dùng dao đâm thủng chiếc áo thụng, còn lần trước thì ông ấy trong vai kẻ đã giết Henri đệ tam.

- Trời ơi, thế rõ ràng là chồng tôi đã phát điên?

- Bà yên tâm, tôi sẽ tìm ra liệu pháp chữa trị cho ông nhà. Cái chính là ta phải khẩn trương, không thể để ông ấy chìm đắm mãi trong tình cảnh như thế.

\*

Sau khi Giuletta tiễn bác sĩ Lavaren trở về, chồng thị lên tiếng hỏi:

- Thế nào? Lão ấy có phát hiện ra điều gì?

- Tuyệt. Anh “đóng kịch” giỏi lắm. Lão không nghi ngờ gì đâu.

Câu chuyện bắt đầu từ việc ông bác giàu có mà đôi vợ chồng nhắm nhe khoản thừa kế mãi vẫn “không chịu chết”. Gã chồng bèn lập “kế hoạch”. Vốn dĩ gã từng đọc cả núi sách về tâm thần học và thuật phân tâm để đánh lạc hướng bác sĩ chuyên khoa. Làm sao để việc gã hạ sát ông bác được xem là hành động của một kẻ bệnh tưởng. Kết cục là gã sẽ được đưa vào bệnh viện tâm thần. Với một người lý trí hoàn toàn tỉnh táo như gã thì việc tìm kiếm cơ hội đào thoát khỏi bệnh viện không có gì là khó.

Nhưng mưu đồ thì thế, một sự việc ngẫu nhiên xảy ra đã giúp hai vợ chồng gã đạt được mục đích mà chẳng phải “dụng võ” chút nào (ít ra lúc đầu hẳn đã vội mừng là như thế). Julietta nghe chồng thông báo lại mà không tin vào tai mình:

- Anh nói sao? Ông ấy chết rồi ?
- Phải! Người hầu vừa gọi điện tới. Một trường hợp bất trắc thật sự. Ông ấy đang ngâm mình nằm đọc sách trong bồn nước thì bất ngờ bị choáng. Ông muốn vùng dậy kêu cứu nhưng quên mất mình đang cầm con dao rọc giấy. Thế là ngã đè lên dao, chết ngay tức khắc. Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, không giấu được nỗi hả hê:
- Chúng ta giàu to rồi.
- Giàu có mà chẳng phải ra tay hạ sát lão, may không chứ! - Gã chồng họa theo.

\*\*\*

Công tố viên chăm chú lắng nghe lời thuyết trình của viên bác sĩ:

- Không còn chệch đi đằng nào nữa, lần này hẳn đã “ra tay”- Bác sĩ Lavaren khẳng định - Đến trẻ con cũng không thể tin vào tình huống

“không may” của nạn nhân. Nếu có thể, ngài hãy chuyển tên tâm thần đó tới Viện của tôi. Tôi đảm bảo chắc chắn rằng, việc canh giữ hấn hoàn toàn nghiêm cẩn. Dù hấn có mọc cánh cũng đừng hòng thoát khỏi tôi. Thật là một ca đặc biệt. Tôi muốn được trực tiếp “chăm sóc” gã tâm thần này. Bà Giuletta đã rất khổ tâm vì hấn.

Đánh máy: Mỗ Hà Nội ( Nguyễn Học)

Nguồn: Văn nghệ Công an

VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 18 tháng 12 năm 2006